

ראל. אנשי סוגל בונה זוכרים היטב, כי פלד לא התבייש לפנות ישירות למנכ"ל החברה דאז, צבי רכטר, וללחוץ עליו להיריד את המחירים.

למרות שווילה זו נראית משיבת-רצון בהחלט, דומה כי לפלד תיאבון גדול, או אולי רצה להשאיר דירה גם ליורשיו. באותה תקופה החלו בונים בירושלים, מול בניין הכנסת, את קריית-וולפסון. 140 דירי-רוח-פאר, בעלות שטח ממוצע של 150 מטר האחת. המכירות התנהלו בעיקר ב-1975, וכל דירה נמכרה במחירים של 350 עד 450 אלף לירות. כיום נשארו רק חמש דירות פנויות, שמחיריהן 530 עד 630 אלף לירות.

דירת-פאר

במחיר מצחיק

באמצע שנת 1975 פנה פלד אל וולפסון, כנראה בעת אחת הפגישות בנייהם בענייני זכויות-העולה-החדש של וולפסון, וביקש שימכור לו דירה בקריית-וולפסון. אולם, ציין פלד, הוא מוכן לשלם את המחיר שביקשו עבורה בשנת 1972, ולא את המחיר של היום. נראה כי לוחץ ססון היה העניין כדאי. שכן הוא מיהר להורות למישרדי-המכירה של הדירות, חב רת תומר בירושלים, למכור את הדירה מיספר 37 לפלד במחיר של 195 אלף ל"י רות במקום 350 אלף לירות. שני הצדדים חשו, כנראה, כי העניין עלול לעורר חשדות, ומשום כך הקים פלד חברה בשם חברת דירה 1/37, אשר קנתה את הדירה, כך ששמו לא הופיע כלל, וכדי לטשטש

מאת

יגאל לביב

עוד יותר, רשם עוד חברה, כבעלת-מניות של חברת דירה זו. שנית, סוכם כי מחיר הדירה ייחשב כ-175 אלף לירות, ו-20 אלף לירות נוספות ישלם פלד על חשבון שלוש השנים שחלפו מאז התאריך שבו, כביכול, רכש את הדירה במחיר הישן בשנת 1972.

מכל מקום, זה היה ההסבר שנתן וולפסון כאשר נשאל (לא נחקר, הסו-חולי-לה, שהרי הוא הנדיב הידוע) במישרתה, על מהות עיסקה זו.

פלד עצמו לווה את מרבית הכסף לרכיית הדירה בבנק, השכיר אותה, ובדמי-השכירות פרע את ההלוואה הבנקאית. בעשרה הימים שקדמו למעצרו, כאשר ידע כבר שהמישרתה בעיקבותיו, מיהר פלד למכור מטבעות ומדליות שהיו ברשותו ב-70 אלף לירות, ופרע את החוב לבנק במלואו.

בלוף ההשקעות

והרווחים

עיסקת הדירה היתה ידועה למישרתה. אולם העובדה שוולפסון נתן דירה בחצי-מחיר לעובד-ציבור, עדיין אינה בגדר שוחד, אם אין הוכחות שפלד החזיר דבר-מה תמורתה לוולפסון. רק עכשיו, אחרי שנודע למישרתה דבר הירי תרי העולה-החדש של וולפסון, היא מתייזקה בידה את העיסקה כולה: וולפסון נתן לפלד דירת-יוקרה בחצי-מחיר, פלד העניק לוולפסון פטור ממיסים. יש רק בעייה אחת: המישרתה חרששת להתחיל עם וולפסון, הרבה יותר נוח היה אילו נעשתה העיסקה עם אי-שיות פחות-ידועה, או אילו היה לה משתו ממשי אחר נגד פלד. הצרה היא שעיסקת הדירה תמורת זכויות-עולה היא, כנראה, הדרך המשקייע היחיד שבידיה נגד פלד (ראו תשקיף).

מאכן שהחשד היחיד הרציני הוא פרשת-וולפסון. אולם נראה כי לחששור תיה של המישרתה מפני דמותו של הנדיב הידוע אין יסוד. וולפסון תרם אולי לי-מדינת-ישראל, ולמוסדות שונים בה, אך הוציא מן המדינה יותר מכפי שתרים לוולפסון השקיע במדינה פרושות, ואחר-כך מכר את חלקיו בהשקעות במחירים מפותלים. כך, למשל, אחרי שהשקיע כי-מיליון לירות בחברת ההשקעות וולפסון-קלור-מאיר, נכנסה מדינת-ישראל לחב-רה. והיא שהשקיעה את רוב הכספים בה. אז מכר וולפסון את חלקו למדינת-ישר-ערכו בחרבה. למרות שמאז ירד כך גם לגבי הבנק לייצוא, שבו היה

דויד פלד משוחח עם יגאל לביב מ'יריכסת הווילה שלו

את ה-100 אלף דולר חזרה. וולפסון מינה את עורך-הדין שלו, לורנס רון, לטפל בתביעת החברה הימית, וזו שלחה נציג שליחה עם רון. כאשר הגיע זה למישרדו של רון, שמע רון את פרשת התשלום עבור האופציות, וכיוון שמהר לפגשה, נתן לשליחי החברה הימית היתר לעיין בתיקי העסקים בספרד, ולצלם מיסמכים. הם הצליחו לצלם עשרה מיסמכים החושפים את שיטות השוחד של וולפסון ב-ספרד, שאילו התפרסמו היו הורסים לחלו-טין את דימויו הציבורי. מצויידיים בי-מיסמכים אלה נפגשו ברנר ומרידור עם וולפסון, בוויילה שלו ברחובות, והגיעו איתו להסכם משיבת-רצון עבורם. וולפסון הסכים לממן, בסכום של 4.5 מיליון דולר, את הזמנת האוניות הגדולה הראשונה שלהם באנגליה. ללא סכום זה לא היו יכולים להזין את העיסקה.

הנדיב הידוע, אסיכך, אינו בוחל בשור-חד של 100 אלף דולר בספרד, וגם לא בכמה מאות אלפי לירות פטור ממיסים בישראל. מישרתת ישראל הייבת לחקור את הפרשה, כאילו מדובר בחשד של שר-חד נגד כל כהן או לוי, בלי משוא-פנים.

הערכי שאיים עליה. בפרשה אחרת, שבה היה מעורב, הת-מוטטות חברת סומרפין, היה הוא היחיד שקיבל חזרה את כל השקעותיו, ולמעלה מזה, באמצעות המיכלית אורורה שהובי-לה — עד לפני זמן לא רב — נפט עברו קו צינור אילת במחירים מפול-פלים, שעברו מייד לכיסו של הנדיב הידוע. אולם הפרשה הבאה, הנוגעת גם להס-תבכות החברה הימית להובלת פרי, תע-זור להאיר את דמותו של הנדיב הידוע בציבור באורה הנכון. לוולפסון בנק בי-אנגליה, הקרוי בנק אנגלו פורטוגיז, שהוא פעיל מאד בחצי-האיברי. נציגו בי-ספרד הוא יהודי בשם גדול. לפני כמה שנים היו כל חברות הספנות רודפות אחר המס-פנות, ומתחננות שאלה תסכמנה לבנות עבורן אוניות-דלק, וולפסון, באמצעות גדול, קיבל מראשי החברה הימית 100 אלף דולר כדי שבאמצעותם, לדבריו, יוכל לשחד מספנות ולהביא הזמנות לאוניות-דלק. כעבור שנה התברר כי המספנות אינן מקיימות את החושים, וראשי החברה הימית — מילה ברנר ויעקב מרידור — תבעו

שותף, אשר היה מועמד להתמוטטות לולא עזרתה של מדינת-ישראל. וולפסון מכר את חלקו בבנק למדינת-ישראל ב-2.5 מיליון לירות.

עיסקה אופיינית אחרת היתה פרשת חיפעלי טכסטיל קיטריה שבהם הוא שו-תף. כאשר היה צורך להורים למיפעלים כסף נוסף כדי לחלצם מקשיים כספיים, סירב הנדיב הידוע לעשות זאת. לבסוף נעשה ההסדר הבא: מדינת-ישראל קנתה ממנו שתי קומות במיגדל שלום, שאיש לא רצה לקנותן בתקופת המיתון, ואת התמורה, כ-7 מיליון לירות, הוא השקיע במיפעלי השטיחים. כך הפך השקעה מתה לחיה, בעזרת כספי הציבור.

גילויי

החברה הימית

מעשה, ההשקעה היחידה שהוא מוסיף להחזיק בה בחווקה היא בחב-רתי-הדלק 19, שאותה קיבל כימעט חינם — 50 אלף ל"י — כאשר חברת של הבריטית עזבה את ישראל בגלל החרם